

Sygn. akt II KK 276/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Pióciennik (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,
w sprawie **R. R. B.**

w przedmiocie zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe
aresztowanie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 8 maja 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 czerwca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 kwietnia 2012
r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania
w postępowaniu odwoławczym;
zarządza zwrot na rzecz wnioskodawcy kwoty 750,00 zł
(słownie: siedemset pięćdziesiąt) uiszczonej tytułem
opłaty od kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r., na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy R. R. B. kwotę 764 zł tytułem odszkodowania za wyrządzoną szkodę oraz kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 23 września 2007 r. do dnia 14 października 2008 r. w sprawie sygn. II K .../08 Sądu Rejonowego w L., zaś w pozostałym zakresie wniosek oddalił.

W apelacji od tego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił obrazę przepisów art. 552 § 4 k.p.k. oraz art. 445 § 1 k.c. w zakresie nieprawidłowego określenia kwoty zadośćuczynienia.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 25 czerwca 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację pełnomocnika za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie przez Sąd odwoławczy wszystkich istotnych zarzutów wskazanych w apelacji, a mianowicie nie rozważenie twierdzeń podnoszonych w apelacji, iż umorzenie przez Prokuraturę Rejonową w C. postępowania w sprawie pobicia R. B. w trakcie jego zatrzymania w dniu 23 września 2007 r. nie oznacza, że nie został on faktycznie pobity, co sugerował Sąd rozpoznający sprawę w I instancji, jak również nie rozważenie przez Sąd odwoławczy twierdzeń podnoszonych w apelacji odnośnie nie uwzględnienia przez Sąd orzekający w I instancji obawy R. B. przed wykonania kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej skarżącemu wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 16 października 2008 r.

2. rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieuprawnione przyjęcie przez Sąd odwoławczy, iż stwierdzone u skarżącego zmiany płucne potwierdzone wynikami badania RTG z dnia 8 maja 2005 r. i z 4 lutego 2009 r. oraz informacją dla lekarza prowadzącego z dnia 18 października 2010 r. nie

stanowiły istotnego pogorszenia się stanu zdrowia skarżącego, podczas gdy fakt ten powinien być ustalony na podstawie opinii biegłego sądowego - pulmonologa.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. jest zasadny.

Z treści art. 433 § 2 k.p.k. wynika obowiązek sądu odwoławczego rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym. Analiza treści apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd Apelacyjny nie rozpoznał w ogóle podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących kwestii pobicia wnioskodawcy w trakcie zatrzymania oraz stresu związanego z oczekiwaniem na odbycie kary pozbawienia wolności. Autor apelacji wywodził, że uwzględnienie tych okoliczności miałoby oczywisty wpływ na ustalenie odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia. W przedmiotowej sprawie wbrew wymaganiom zawartym w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 547 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny nie rozpoznał wszystkich zarzutów i wniosków zgłoszonych we wniesionej apelacji i w istocie w uzasadnieniu wyroku nie podał, czym kierował się, wydając ten wyrok, a w szczególności dlaczego zarzuty i wnioski apelacji dotyczące powyższych kwestii uznał za zasadne lub niezasadne. Ten oczywisty brak w uzasadnieniu wyroku odniesienia się do wszystkich zarzutów, stanowi potwierdzenie tezy, że doszło do naruszenia prawa, sprowadzającego się do tego, iż sąd odwoławczy nierzetelnie rozpoznał środek zaskarżenia.

Uznając, że doszło do obrazy przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., i to w takim stopniu, o jakim mowa w art. 523 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

